

hol késel,
hercegem!

*fine
selection*

VICTORIA CLAYTON

VICTORIA CLAYTON

hol készel,
hercegem?

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

Írta: Victoria Clayton
A mű eredeti címe: A Girl's Guide to Kissing Frogs

A művet eredetileg kiadta:
Harper, an imprint of HarperCollinsPublishers

Fordította: Szűr-Szabó Katalin
A szöveget gondozta: Szakál Gertrúd

Copyright © Victoria Clayton Ltd 2007

A könyv megjelenését az Európai Unió
Kultúra 2000 programja támogatta

Oktatás és kultúra

Kultúra 2000

www.kulturpont.hu

ISBN 978 963 245 147 3

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2011-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József, Gerencsér Gábor
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Zacharynak ajánlom

I.

HOGY TÖRTÉNT? A balesetem után Alex mindenkinek azt mondta, hogy egyedül az ő hibája, hogy több lábcsontom is eltört, de mint minden táncos, Alex is figyelemre sóvárgott. Tökéletes technikája és pompás lábai ellenére az anyatermészet kegyetlenül megfosztotta a szerinte neki kijáró reflektorfénytől. Így, hogy a kedvében járjak, valahányszor megkérdeztek, hogy valóban ő-e a felelős a pályám csaknem teljes tönkretételéért, csak felvontam a szemöldökömet, és titokzatosan mosolyogtam.

Talán a próbaterem kályhája volt az oka. Vacakolt azon a hűvös februári délelőttön, és annak ellenére, hogy lábmelegítőt viseltem, az izmaim kezdtek megmerevedni. De szinte biztos, hogy abban a kritikus pillanatban történt, amikor a Giselle II. felvonásának vége felé, a gyors egymásutánban következő *sissonne*-ok közül a harmadikba ugrottam. Az emelés nem nehéz, de *épaulée*, ami vállasat jelent, más szóval magasat. Nyilvánvalóan csak úgy oldható meg jól, ha Giselle és Albrecht egyszerre, pontosan egyazon pillanatban ugranak és emelnek. Azt hiszem, későn ugrottam, Alex meg hamarabb emelt. Az eredmény az lett, hogy a *sissonne* esetlenre sikerült, én meg teljes súlyommal ráestem a külső lábélemre a próbaterem poros, gyantás padlóján.

Madame-nak éles volt a szeme, mint egy sasnak, és rendszerint a legkisebb hibára is könyörtelenül lecsapott, de ezúttal önnön haragja elvonta a figyelmét. Orlando Silverbridge, a vezető koreográfusunk, ragaszkodott ahhoz, hogy az eredeti balettből felújítsunk egy *enchaînement*-t, (amit – jó okkal – kihúztak a későbbi produkciókból). Bonyolult lépéssorozat volt, ami a pas de deux drámai hatását gyengítette, és többet kívánt a már kimerült táncosoktól, mint ami emberséges lett volna.

– Elég! – kiabálta Madame. – Esz nem helyes! *C'est un joli fouillis*. Hallgasson hám, Orlando, maga öhült *fou!* – A mellére csapott. – Vagy esz a *enchaînement* megy, vagy én!

– Kérem, legyen esze, Etta! – könyörgött a koreográfus, majd amikor meglátta Madame szemvillanását, dühében elsápadt, és ő is a mellére csapott. – Akkor menjen! Lehet, hogy elboldogulunk maga nélkül is. Igen, menjen csak! Legalább vérfrissítés lesz! A társulatnak pontosan egy új balettmesternőre van szüksége!

– *Bête!*

– Ásatag!

– Ó!

– Ó!

Mindketten büszkék voltak rá, hogy páratlanul érzékeny esztéták, de e pillanatban ordítózó majmokra emlékeztettek, akik összemarakodnak az utolsó banánon.

Madame hátravetette a fejét, és gúnyosan felkacagott. – Éhtem máh, éhtem! Előszö megphóbálja az összes osztályt egyedül tanítani, és teljes lesz a káosz! Aszután kehes egy másik *maitress de ballet*-t. Esetleg Mimi Lambeht-t, vagy azt a bolond Popovát – *zut! Tais-toi, imbécile!*

Ezt az utolsó szidalmat a zongoristának szánta, aki tovább játszott, miközben álmódzó tekintetét az ablakon túl sebesen suhanó felhőkre szegezte. A zongorista rögtön abbahagyta, és felkapta a kötését. Már hozzászokott ezekhez a dührohamokhoz. Madame tapsolt. – Egy félóha ebédidő, embehek! – kiabálta, mielőtt ismét Orlandóra tekintett, aki egyik tenyerével a könyökét fogta, a másik kezével az állát támasztotta, és sötéten meredt maga elé. Láttam, hogy felderül az arca, amikor a pillantása Dicky Weeks izmos fenekére esett. A New York-i Dicky nemrégiben került be a Lenoir Balett Társulatba, de a szökellései máris nagy szenzációt keltenek.

– Sántítasz – jegyezte meg vádló hangon Bella, amikor a korlátnál csatlakoztam hozzá. – Túl keményen érteztél vissza a harmadik *sissonne*-nál. – Először a piszkos rózsaszín szaténcipőbe bújtatott lábamra nézett, majd egyenesen a szemembe. Mindkettőnk homlokán és arcán veríték patakozott, és lecsöpögött az állunkról. Bella haja, amit hátrafésült és egy széles pánttal fogott le, olyan nedves volt, mint egy foka bundája. Háromszög sötétlett a nyakától egészen a vörös balett-trikója derekáig. Azóta, hogy tizenkét éve fogszabályzósan, copfosan, sarkunkban idegesen kapkodó anyáinkkal először léptünk be ide, a manchesteri Brackenbury House-ba, hogy megkezdjük azt a fáradtságos képzést, amely a táncossá váláshoz szükséges, kis megszakításokkal végig barátnők voltunk. E pillanatban határozottan a megszakítás volt soron.

– Nem. – Megragadtam a lábfejemet, ami lüktetni kezdett, és kinyújtottam a hozzá csatlakozó lábamat, míg a térdem a fülemhez nem ért, csak azért, hogy megmutassam neki: minden kitűnően működik.

Bella az egyik sarkát beakasztotta a korlátba, és előrehajolva a lábára fektette az állát, hogy ne lássam a tekintetében felvillanó mohóságot. – Jól tennéd, ha jegelnéd.

– Sok szerencsét a ma estéhez, Marigold drágám! – fuvolázta Lizzie, aki hűséges barátnőm maradt annak ellenére, hogy a karrierje ingatag technikájának és nem elég hajlékony rüsztyjének köszönhetően megfeneklett. Kecsesen átkarolta a nyakamat. A hajpántból kiszabaduló szőke haja rögtön begöndörödött, és az arcomat csiklandozta. A társulat többi tagjától eltérően nem volt elkeseredetten becsvágyó, és megelégedett azzal, hogy a balettkarban marad. – Drukkolok. Tudom, hogy csodás leszel.

– Kösz – feleltem. – Szükségem is lesz rá.

– Bella egy dög – súgta a fülembe. Lizzie épp olyan hevesen tudott gyűlölni, ahogyan szeretni is. – Ne hagyd, hogy szemmel verjen!

– Csak egy próba – szúrta közbe Bella, aki biztos hallotta a sugdolódzást, ha azt nem is, amit Lizzie mondott.

– Lehet, hogy ma este igen, de pénteken már az igazi következik. – Lizzie sietős *entrechat quatre*-t vágott ki, hogy kifejezze az izgatottságát. – És én, a magam részéről alig várom, hogy neonbetűkkel írják ki Marigold nevét.

A próba afféle kosztümös főpróba volt meghívott közönség előtt. Lizzie-nek és Bellának fogalma sem volt, milyen sok múlik az aznap esti szereplésen, így amikor belegendoltam, a gyomrom *balloté*-val követett *jetté batu*-t csinált.

– Mahigold! *Venez ici!* – Madame parancsolóan intett a fejével. – Lizzie! Esz egy szegény, nyomohék, bakancsos vénasszony *entrechat quatre*-ja volt. Gyehe ide te is, Alex!

Alexszel arra a helyre szökelltünk, ahová az ujjával mutatott. Éreztem, ahogy a lábfejemből a bokámba sugárzik a fájdalom.

– Döntöttünk. Végre közös megegyezésre jutottunk! – Madame széttárta az ujjait, és felnézett a mennyezetre. Abból, ahogy Orlando bevágta az ajtót, amikor távozott, úgy sejtettem, a döntésben a közös megegyezés elhanyagolható szerepet játszott. – Kivágtuk az *enchainement*-t! – A keze élével a levegőbe vágott. – Öt taktus helyett lesz egy szünet, mialatt ti ketten a szemetekkel játszotok, mint a bolondok! Jelentőségteljes pillanat, dhámai momentum lesz! A szemetekkel éhékeltetitek a közönség felé aszt a sok szehelmet, megbánást, bánatot...

Madame szónoklata közben Alex arca engedelmesen tükrözte a felsorolt érzelmeket. Igyekeztem nem gondolni a lábamra, és inkább elképzelttem a rám váró almát, sajtot és joghurtot. Ki voltam éhezve. Miután Madame önmaga számára megnyugtatóan eldöntötte, hogy e jelentőségteljes szemkontaktusos pillanatban melyik testrészünk merre álljon, végre elengedett bennünket.

– Van kedved lejönni a Rózsaszín Papagájba a ma esti előadás után? – kérdezte Alex, miközben a folyosón a menza felé indultunk. – Dickynek születésnapja van, és megígérte, hogy amíg a nagyanyja csekkje bírja, fizeti az italt.

– Milyen kedves tőle! Igen, szívesen megyek, ha...

Egy kéz ragadta meg a vállamat. – Bocs, Alex, de már más tervem van Marigold számára. – Sebastian Lenoir karolt belém, befurakodva kettőnk közé. – És sietős a dolgom.

Alex felsurrant a lépcsőn a menza irányába.

Sebastian a Lenoir Balett Társulat, közismert nevén az LBT igazgatója volt. Még csak gondolni sem mertünk arra, hogy egyetlen rendelkezésével is szembeszálljunk. Madame volt a kivétel, aki időnként szembehelyezkedett vele, de végül mindig el kellett ismernie a vereségét. Sebastian érzéketlen arccal megvárta, amíg Madame

érvelt, könyörgött és olykor őrjöngött, mielőtt felemelte, majd leejtette volna a vállát, amivel mintha azt akarta volna mondani, hogy „Bosszantó, hogy egy balett-társulat nincs meg emberek nélkül”, majd így felelt: – Rendben van. És most úgy teszünk, ahogy mondom.

Sebastian sok tekintetben ideális igazgató volt. Táncosnak tanult, majd tíz éven át koreográfusként dolgozott, így alaposan ismerte a szakmát. Javarészt Sebastiannak volt köszönhető, hogy azok szerint, akik igazán számítottak, Anglia harmadik legsikeresebb társulata voltunk. Nem volt kizárt, hogy egy nap magasabbra is kapaszkodhatunk. Fekete haját, melybe ezüst tincsek vegyültek, kifésülte magas homlokából, ami fennköltté tette, míg az ember jobban meg nem ismerte. Sokszor meggyanúsították, hogy festi a haját, mert így szeretne rivalizálni a nagy Gyagilevvel, de miután gyakran volt alkalmam közlőrl is szemügyre venni, bele kellett nyugodnom, hogy ez a természetes hajszíne, mert sosem nőtt le. Szép és cinikus arcán általában olyan kifejezés honolt, ami könnyen halálra rémítette az embert; engem mindenesetre megijesztett, bár kezdtem egész jól megismerni. Tizenkét hónapja voltunk szeretők.

– Gyere be az irodámba! – Egy ajtón át beteretl egy szobába, amely elegánsan kopottas volt, csakúgy mint az épület többi része. Az LBT egy fel nem újított György-korabeli sorházban működött Blackheath-ben. Nem volt központi fűtése, de a táncosokat melegen tartotta az erőfeszítés, és Sebastian irodájában volt egy kandalló, amelyben egész télen farönkök égtek. Gainsborough, Lawrence és más XVIII. századi hírességek rajzait akasztotta a hámló falakra (a képeket egy régiségkereskedő barátja adta kölcsön). Kifakult zöld selyemfüggönyök takarták az ablakokat. Gazdag szépség lengte be a szállását, ami minden szempontból tükrözött az ízlésében is.

Sebastian minden erőfeszítése egy célra, a pénz megszerzésére összpontosult. Pénzre volt szüksége, hogy tehetséges táncosokat, koreográfusokat, díszlet- és jelmeztervezőket csábítson hozzánk. Pénzt kellett szereznie a társulat turnéi során az útiköltségre, a reklámra, a megvesztegetésekre, a számlák kifizetésére. Minden döntése a pénzszerzés körül forgott. Azt hiszem, nappal csak erre gondolt, és valószínűleg éjjel is erről álmodott. Mégsem vádolhatta senki önző pazarlással. Az apja régi, még a Savile Row-n készült öltönyeit hordta, és hacsak nem látták vendégül, igen mértékletesen evett. Ahogy egykedvűen ült az íróasztala mögött, kezében a gyöngyház berakásos zsebkéssel, amellyel a leveleit nyitotta fel, egy tehetős, vidéki úriember nemtörődömségét árasztotta, akit az ügynöke megszabadít a kellemetlenségektől. A csukott bicskával megkocogtatta maga előtt a mahagóni asztallapot.

– Úgy hallom, Miko Lubikoff ma este eljön a próbára.

– Valóban? – Igyekeztem a hangomban a lanyha érdeklődést egy kis meglepődéssel keverni, hogy a bensőmet görcsbe rántó balsejtelmet palástoljam. Miko Lubikoff az Angol Balett igazgatója volt, amelynek hírneve az LBT-nél magasabban, a Királyi Balettnél viszont alacsonyabban csillogott. – Jésszusom!

– Nem tudtad? A társulatban mindenki más tökéletesen tisztában van vele. Kíváncsi vagyok, te miért vagy ez alól kivétel?

– Most, hogy jobban belegondolok, Alex talán említette... – A mondat vége dűnnyögésbe fúlt.

– Alex? – A két, sötét, szimmetrikus szemöldök között kis ránc jelent meg. – Ne tégy úgy, mintha Miko *íránta* érdeklődne!

– Ó, dehogy! – Olyan lelkesen próbáltam tisztázni Alexet, hogy a válaszom talán túlságosan is határozottra sikerült. – Úgy értem, Miko talán csak arra kíváncsi, mit csinálunk... régen nem mutattak

be új Giselle-t... rettenetesen unhatja már, hogy mindig ugyanazokat a táncosokat látja...

– Miko nem engedheti meg magának, hogy unatkozzon. Ahogy... – ekkor kimondottan barátságtalan pillantást vetett rám – ...én sem.

Összekulcsoltam a kezeimet az ölemben, és igyekeztem gondtalan arcot vágni, bár biztos voltam benne, hogy a nyakgödrömben lüktető ér száz méterről is jól látható.

Hosszú ujjával a kés sima nyelét simogatta. – Gyanítom, hogy... – hüvelykujjának körmét a résbe dugta, és kipattintotta a pengét – ...miattad jön.

– *Miattam?!* Szerintem fogalma sincs, ki vagyok. Soha nem beszéltem vele.

– Tényleg? Etta mégis azt mesélte, hogy múlt héten Miko levele volt a rekeszedben.

Ördög és kénköves pokol! Közismert tény volt, hogy Madame, aki atomokra hagyta volna vágatni magát a társulat kedvéért, páratlan megérzés birtokában volt, és abban a pillanatban megszimatolt minden álnok gondolatot, amint az magzatvíztől mászkosan megszületett valaki fejében. De feltehetően azért csak nem volt röntgenszeme, hogy átlásson a Basildon Bond-papír rétegein is.

– Jaj, ne! Az lehetetlen!

Sebastian a kés hegyével felszúrt egy, a kilyukasztott papír megerősítésére szolgáló papírkarikát. – Miko írása nagyon jellegzetes. És zöld tintát használ védjegy gyanánt, mely azonban sajnálatos módon felettebb jellegtelen.

– Á, most már emlékszem! – böktek ki. – A nagynéném levele volt!

Abban a szent pillanatban tudtam, hogy hibát követtem el.

– Valóban? A nagynénédé? – Nem is próbálta leplezni a kétke-
dését.

Rettenetes zavarba jöttem.

– Ó, igen... Fantasztikus levélíró... hetente ír, olykor kétszer
is... egyébként a skót felföldön lakik, és szegénykém, szörnyen ma-
gányos... az öreg, vak collie-ján kívül nincs, akivel beszélgethet-
ne... tudod, kerekese székbe kényszerült, és nem tud eljárni otthon-
ról... – Túl sok apró részlettel gazdagítottam, a hazugok gyakori hi-
bájába esve.

– Ez esetben a leveleit minden bizonnyal nem NW3 postabélyeg-
zővel bérmentesítik.

Éreztem, hogy megfagy az ereimben a vér. Köztudott volt, hogy
az Angol Balett székháza a Belsize Parkban van. Sebastian úgy mo-
solygott, mint egy kínvallató, amikor csont roppanását hallja. A tes-
tem néma sikolyba feszült, de egy táncos fortélyai között első he-
lyen szerepel a színészi játék, így kifelé tovább mosolyogtam, ő meg
tovább figyelte az arcomat. Gyötrelmes volt úgy tennem, mintha
ártatlan és közömbös volnék. Már éppen ott tartottam, hogy min-
dent bevallok, és az irgalmára bízom magam, ha volt benne ilyesmi,
amikor így szólt: – Zárd be az ajtót!

Felugrottam, hogy teljesítem a parancsát. A kihallgatás leg-
frissebb fenyegetése annyira elvonta a figyelmemet, hogy fel sem
készültem a fájdalomra, ami a talpamból a térdembe sugárzott.
Az ajtót egy régimódi réz rászegező zárral lehetett becsukni. Idő-
be telt, mire a kulcsot rá tudtam fordítani, és ezalatt lehetőségem
volt rendbe szedni a vonásaimat. Miközben visszamentem az asz-
talhoz, megkönnyebbülten láttam, hogy gyökeres fordulat állt be.
A tekintete elvesztette ridegségét, a mosolya majdnem szeretettel-
jes volt.

– Jaj, Marigold! Micsoda kis intrikus vagy! – nevetett lágyan. – Vedd le a harisnyádat, kis *amuse-gueule*-m!

Ezt a becenevet találta ki számomra – és kétségkívül számtalan más lány számára –, ami a „*gueule*” – girl (lány) szójátékán alapult. Elfogadtam a szomorú tényt, hogy sokakkal osztozom rajta. Ráadásul a pesszáríumom az öltözőszekrényem polcán volt. Több eszem volt annál, semhogy azt javasoljam, várjon kicsit, míg idehozom. Gyorsan levettem a lábmelegítőmet, a harisnyanadrágomat és a bugyimat. Szerencsére olyan dresszt viseltem, ami alul francia kapcsolatokkal záródik, így a felsőrészt a kardigánommal együtt magamon tarthattam. A tűz ellenére szinte megfagyott körülöttünk a levegő, ami már több volt, mint metaforikus.

– Ülj fel az asztalra! – Beszéd közben kigombolta a sliccét. – Tárd szét jobban a combodat... kicsit emeld meg a csípődet... á, igen!... így már sokkal jobb! Nagyon jó! Mmm... milyen helyes kis tested van... feszes, szűzies... tökéletes test... – Visszafogottan elegáns környezetünkkel összhangban, lassan mozgott bennem. – Ha akar-nám, az évtized legnagyobb táncosává tehetnélek... a huszadik... század... legnagyobb nevévé... – Ahogy egyre jobban felizgult, a szavak úgy peregték egyre gyorsabban és sziszegve az ajkáról. – De ha... elhagysz... te... kis... fruska..., gondoskodom róla, hogy többé egyetlen dicsérő kritikát se kapj... tedd arrébb azt a kibaszott szemetet!

Oldalra söpörtem a tintatartót, és hátrahajoltam az íróasztalon. Megfogta a bokámat, és olyan magasra emelte a lábamat, hogy a lábfejemmel átkulcsolhattam a nyakát. Az itatóson egy kis kemény tárgy nyomta a gerincemet. Valószínűleg a szimbolikus bicska. Igaz, hogy minden kritikus hajlamos a fenyegetésre és a megvesztegetésre? Nem tudhattam. Bizonyára Mr. Lubikoffnak is van ekkora

befolyása. Ha nem több? Ugyanakkor dönthet úgy is, hogy egy totális háború Sebastian ellen még sincs az ínyére. Annak ellenére, hogy az egyéni és kollektív versengés heves volt – bár talán a pontos kifejezés a kíméletlen lett volna –, minden résztvevő fenntartotta a látszatot, miszerint felette állunk a kicsinyes rivalizálásnak, és az egyetlen, ami számít, a magasztos művészet, amelynek mi csak szerepny tolmácsolói vagyunk. Mindez csak öncélúság volt.

Minden azon múlt, hogy Mr. Lubikoff mennyire szeretné, hogy nála táncoljak. Lehet, hogy van számomra egy partnere. Akárcsak a gyertyatartók, díszek, alkalmilag felállított asztalok esetében, egy páros többet ér, mint a partnerek külön-külön. Karszavina és Nizsinszkij, Fonteyn és Nurejev, Sibley és Dowell olyan párosok voltak, akik egymás táncából merítettek ihletet, mellesleg remekül néztek ki együtt, és ez gyorsabban megtöltötte a színházakat, mint bármi más. De Mr. Lubikoff nem engedi majd azonnal, hogy beleléssak a kártyáiba. Egyelőre nem engedhettem meg magamnak, hogy bármi olyat tegyek, amivel magam ellen hangolom Sebastian. Tanácstalanságomban majdnem összekulcsoltam az ujjaimat a fejem alatt, amit olyankor teszek, ha komolyan töröm a fejemet valamin, de Sebastian hangos sziszegése, ami erősen hasonlított egy mozdony hangjára, ami gőzt adva kihúz az állomásról, arra készítette, hogy felsóhajtsak, és mámorosan a küszöbönálló orgazmus grimaszába torzult arcába bámuljak; egy ezüstös tincs magas, csontos homlokába hullott.

– Légy... jó..., és... akkor... Freddyvel... táncolhatsz! – Minden szót egy erős lökés kísért, amitől a mozdony kazánja robbanásig feszült.

Miközben feladatát végrehajtva, lihegve fölém hajolt, Freddyt is hozzáadtam az egyenlethez. Frederick Tone, az LBT *premier danseur*-je

pillanatnyilag Amerikában turnézott Mariana Willoughbyval és a társulat egy részével; sajnos, nem sikerült kívánatos párt alkotniuk. Senki sem tudta megmondani, miért, egyszerűen csak nem jött össze. Freddynél a virtuóz technikai tudás páratlan szökellésekkel párosult. Ráadásul tökéletes fizikuma és lélegzetelállító külseje volt. Ezzel szemben szegény Alexnek, akivel rendszerint táncoltam, nem volt nyaka, keskeny volt a válla, apró szeme körül pedig piros folt éktelenkedett, akárcsak egy francia bull terriernek. És bár technikai szempontból elsőrangú teljesítményt nyújtott, sosem lángolt, legalábbis velem nem. Kedves fiú volt, és nagyon szerettem, de egy párosnál lényegtelen a kedvesség, ami nagy szerencse, mert Freddy igazi személtáda volt.

Sebastian már a ruháját igazgatta. Én is felszabadultan öltözködtem, ám ennek az érzésnek semmi köze sem volt a közösisüléshez. Bár a táncosok, talán az életük intenzív testiségének kivetítéseként általában rendkívül szexisek, és többé-kevésbé mindenkivel és mindenel hajlandóak párosodni, én személy szerint nem igazán érttem, mire az a nagy felhajtás.

Tizenhét évesen veszítettem el a szüzességemet egy hatvanéves dramaturggal, aki Orlando Silverbridge-dzsel dolgozott együtt a *Homlokszat* felújításán, ami egy táncot és szavalatot kombináló excentrikus balett volt. Ez volt az első hivatásos szerepem a karban. A dramaturg hihetetlenül öregnek, majdnem vénnek tűnt. Jó kapcsolatokkal rendelkezett, baráti kapcsolatot ápolt a királyi családdal, hosszú és kiemelkedő pálya állt mögötte, és a művészvilágban mindenki ünnepelte, aki csak számított valamit. Kopasz volt, ezt azonban a szőrös fül és a jó élettől megnőtt pocakon burjánzó göndör, ősz szőrzet ellensúlyozta. A borzalmas megpróbáltatást csak úgy bírtam elviselni, hogy figyelmeztettem magam az ígéretére, miszerint

Orlandóval – akivel akkoriban viszonya volt – kirúgat a balettkarból, ha nem engedek neki. Tudtam, hogy megteheti, mert Orlando hihetetlenül ambiciózus volt, és a dramaturg szőrös hasa ellenére is ülve pítizett, valahányszor a dramaturg nyalánksággal kecsegtette.

Szüességemet a színpad alatti egyik kelléktároló helyiségben vesztítettem el. Aurora hercegnő ágya szerencsére kéznél volt. Később Lizzie karjában sírtam, mert a szerelemről akkoriban ostoba, romantikus elképzeléseket dédelgettem. Sajnos, amikor Orlando rájött, hogy lefeküdtem a dramaturggal – mindig is gyanakodtam Bellára, hogy hangtalanul ólálkodik a színházban –, olyan bosszús lett, amiért bemerészkedtem a kizárólagos vadászterületére, hogy két évembe került, amíg visszaverekedtem magam a kegyeibe.

– Elkésem az ebédről – pillantott Sebastian az órájára, és a hangjából egy kis bosszúság csendült ki, mintha én tartottam volna viszsza. Mialatt a cipőm szalagjait kötöttem meg, a noteszét vizslatta, majd felkapta a kagylót, és tárcsázott.

– Halló! A Wiltonnal beszélék? Legyen kedves megmondani Lord Bezantnak, hogy tizenöt percet kések. És természetesen elnézést kérek. – Letette a kagylót. – Nem árt az öreg fősvénynek, ha tudja, hogy némelyikünknek állása van. Szeretném, ha pénzt guberálna ki a *Les Patineurs*-re. Ma este a próba után találkozunk. Dulwichba megyünk.

Dulwichban állt Sebastian gyönyörű, bár meglehetősen rozszant, régenség korabeli háza; a legszükségesebbeken kívül alig volt benne bútor. A szalon üresen tátongott, csak egy kanapé állt benne, amelyen Sebastian a szerelmi viszonyait bonyolította, már amikor otthon volt, és Sebastian egyetlen luxustárgya, egy pompás Steinway hangversenyzongora. Nem mindennapi kegy volt Sebastian

rezidenciájába meghívást kapni. Megbízható forrásból tudtam, hogy Sebastian előző szeretője sosem lépte át a ház küszöbét.

– Jaj, de csodálatos! Csak az a baj..., hogy elég fáradt leszek. És taxit sem könnyű szerezni.

Sebastian Les Chanterelles-ben tartott születésnap vacsoráját követően kaptam először meghívást Dulwichba. Ez két hónapja történt, és amikor Bella fülébe jutott a társulaton belül keringő pletyka erről a figyelemre méltó megtiszteltetésről, a továbbiakban már a látszatát is kerülte annak, hogy kedvel. Talán vigaszára szolgált volna, ha tudja, milyen keserves este volt. Az étteremben Sebastian teljesen lefoglalta az, hogy elbűvölje a rövidesen bemutatásra kerülő produkciók szponzorálására kizemelt vendégeket, és egy pillantást sem vetett rám. Egy megkeseredett koreográfus és egy impresszárió között ültem: a koreográfust kétszer is mellőzték Orlando miatt, az impresszáriót pedig nemrég hagyta ott a felesége egy díszletfestő miatt. A főfogásnál már üveges tekintetűek voltak, a pudingnál meg zokogtak. Még a kitűnő étel sem vigasztalt. A táncosoknak könnyűeknek kell lenniük, hogy könnyen fel lehessen emelni őket. Ettem pár osztrigát, egy kis darab csirkét, három salátalevelet és egy szelet ananászt, és éhesen meresztettem a szemem, mialatt a többiek halálra zabálták magukat.

Több kimerítő óra elteltével Sebastian megragadta a karomat, taxiba tuskolt, és magával vitt Dulwichba. Nem volt időm a ház szépségét csodálni, mert Sebastian lesegitte rólam a kabátot, és a kanapéra mutatott. A szex sok kalóriát éget. Szerelmeskedés közben vágyakozva gondoltam arra a tál sült krumplira, amihez a zokogó impresszárió hozzá sem nyúlt. Az egészet megehettem volna úgy, hogy egy dekát sem hízom. Amikor Sebastian kielégítette a vágyát, felsegitte rám a kabátot, a bejárati ajtóhoz kísért, és határozottan

becsukta mögöttem. Hajnali kettő volt, és sehol egy taxi. Szörnyű háromnegyed órát töltöttem egy telefonfülkében, ami pisiszagtól bűzlött, mire találtam egy minitaxit, ami hazavitt.

– Ott maradhatsz éjszakára – közölte Sebastian. Meglepettnek látszhattam, mert hozzátette: – Nem zavarsz. Elalhatsz a kanapén.

– Köszönöm – feleltem alázatosan. Tisztában voltam vele, hogy példátlan kegyben részesített.

Ismét az órájára nézett. – Húzás!

Elhúztam. A menza zsúfolásig tele volt. Joghurt már nem maradt, így az almát és a sajtot állva kellett megennem.

– Hol voltál? – jött oda hozzám Lizzie.

– Lenoir irodájában. Valószínűleg dugott – felelte helyettem Bella, aki egy közeli asztalnál ült. A társai feltűnően ellenségesen nevettek. Mióta Sebastian kedvese lettem, és főleg, mióta megkaptam Giselle szerepét, a barátaim olyan sebességgel váltak köddé, ami megrémített volna, ha hasonló körülmények között nem ugyanezt látom másoknál is. Ha fantasztikusan sikeres lennék, ugyanilyen gyorsasággal sereglenének vissza, de addig boldogtalan köztes állapotban vagyok: már nem tartozom a pórnéphez, de még az istenekhez sem. Nyomorúságos állapot volt, de nem tehettem ellene semmit.

Ügyet sem vettem a gúnyos vihogásra, és nyugodt felsőbbrendűséget tettem. – Egy új cipőt törtem be.

– Tényleg? – biggyesztette le megvetően a száját Bella. – Akkor miért ragadtak papírkarikák a hátadra?

A közönség tekintete elől elrejtve álltam a faépitményben, amelyet kívülről kunyhónak festettek meg; itt lakott Giselle az anyjával. A kulisszák mögött a hozzám hasonlóan falusi lányoknak öltözött

balettkar hajladozott és nyújtózkodott. A szívem olyan hevesen vert, hogy megremegtette tüllszoknyám testhez álló felső részét, és csupasz karom libabőrös lett. Izgalmamban könnybe lábadt a szemem. Most fogtam csak fel igazán, hogy a mérhetetlen erőfeszítés, amivel a testemet tökéletes hangszerré formáltam, a fájó izmok, a megerőltetés, a rándulások, a zúzódások, a vérző lábujjak, az éhezés, a pocskék fizetés, a rivalizálások, a féltékenykedések és a csalódások, mind megérték. Hatéves korom óta, amikor azt mondták, hogy szaladjak körbe a falu kultúrházának nagytermében a színpadon, és tegyek úgy, mintha pillangó volnék, az életem erre a célra irányult, hogy a testemmel szépséget, félelmet, szerelmet, bánatot, örömet, reményt, kétségbeesést, gonoszságot és felmagasztosulást fejzsek ki.

Az ütösök azt a taktust játszották, ami Albrecht herceg kopogását utánozta a kunyhó ajtaján. A díszletmunkás, aki a kezét a kilincsre téve várta, hogy ajtót nyisson nekem, sok szerencsét kívánt. Mintha álomban hallottam volna. Már is egy félős, várakozással teli parasztlány voltam, aki titokzatos kedvese után sóhajtozik, ki nek udvarlása páratlan boldogsággá varázsolta egyhangú, vidéki életét. Lángoló szerelemmel vártam, hogy láthassam, érezzem a derekam körül a karját, a szemébe nézhessek, csodáljam a szépségét, kifejezhessem hálámat a szerelméért, és osztozzam vele a jövő, férjként és feleségként megélt boldogság nagyszerű látomásában. A zene Giselle belépőjére felkészülve lelassult. Nyílt az ajtó, számolni kezdtem az ütemet, beszívtam a levegőt, *demi-pointe*-ra (fél spiccre) emelkedtem, és belevettem magam a hang, fény, szín és mámor világába.

2.

NAPFÉNY KÚSZOTT BE AZ ÁGYAM KÖRÜL LÓGÓ FÜGGÖNY RÉSEN ÁT. Az álom kábult zavarából egyetlen tiszta gondolat, egy pohár víz utáni kízó sóvárgás kristályosodott ki. Kiszáradt a szemem és a szám, a bőröm pedig hasogatóan feszes volt. Alig volt azonban időm e kényelmetlenségeket számba venni, amikor égő fájdalom hasított a bal lábamba, és elűzött minden más benyomást. Kinyitottam a szemem, és mozdulatlanul fekvé megpróbáltam elernyeszteni a bal lábam izmait, mert azt reméltem, hogy a fájdalom elviselhető mértékűre zsugorodik. Az a drága Siggy megmoccant, kinyújtózott, és a hátára fordulva halkán hortyogott.

Úgy öt perc múlva a fájdalom mintha csitulni kezdett volna. A fejem fölötti aranyzatén baldachinra meredtem. A szaténselyem métere nem egészen egy fontba került, és bélésanyagként árulták, de amikor egy ragyogó, gyűrött rózsával középen összefogtam, hogy elrejtsem a varrást, a redők napsugarai láttán senki sem mondta volna, milyen olcsó volt.

Nyolcéves voltam, amikor anyám a nővéremmel együtt elvitt Newcastle-ba, a *Csipkerózsika* előadására. Abban a pillanatban, amikor a nagy, széles parókájú kamarás magas sarkú, piros cipőjében affektáltan bepískedett a színpadra, a lábujjamtól a fejem búbjáig

elbűvölt annak a csillogó, sztárokat felvonultató, tündérmesébe illő világnak a szépsége. Titkon elhatároztam – és ez az elhatározás olyan felkavaró volt, hogy még magam előtt is alig mertem elismerni –, hogy híres balerina leszek.

Az előadás derekán azt is megfogadtam, hogy lesz egy olyan vörös és aranyágyam, mint Auróra hercegnőnek. Ezt sokkal könnyebb volt megvalósítani. Sok élvezetes órát töltöttem kalapáccsal, szögekkel, ollóval, ragasztóval, tűvel és cérnával. A négyoszlopos ágyam körül lógó vörös bársonyfüggöny egykor a Chancery Lane színház közönségét választotta el a színpadtól, amíg a színház végleg be nem zárt. A baldachin külső négy sarkán háromszoros hurkot vető és aranybojttal díszített aranyzsinór a *Seherezáde*-ben Sahriár király gyaloghintóját szegélyezte. Bármilyen fáradt voltam, bármennyire elkésérített egy tökéletesnek egyáltalán nem nevezhető előadás, bármennyire kínoztak Sebastian követelései, gyönyörű ágyam mindig átölelt, megnyugtató és felvidített. Esténként, hacsak nem volt rekkenő hőség, behúztam körben a függönyt, így Siggyvel biztonságban és melegben voltunk a kis vörös szobánkban, és kizártuk a kritikus, versengő világot.

Gyöngéden megvakargattam Siggy állát. Mocarogni kezdett, és kidugta a nyelve hegyét. Tagadhatatlanul a legkedvesebb ágyastársam volt. De miért voltam otthon? Miért nem sütkéreztem még most is az igazgató babájának mellékállásában, miért nem feküdtem a dulwichi fütetlen szalon kemény kis kanapéján, ahol már egyébként is összetört testembe behatoltak volna, karóba húzták volna, ugráltak volna rajta, és úgy általában rosszul bántak volna velem? És akkor eszembe jutottak az előző nap rendkívüli eseményei.

A szerencse istenasszonya eleinte mintha az én oldalamon állt volna. Megkíméltek az ebéd utáni szokásos kétórás *répétition*-tól.

Madame úgy döntött, hogy a délutánt a balettkari próbának szenteli, mivel állítása szerint egy „mahhacsohda elehanciájával” táncoltak. „Útj uhháltok, mintha a mahhapásztok böködné a hátsótokat! Együtt!”

Ritka luxusnak számított egy szabad délután. Visszamentem a lakásomra, amit az LBT két másik táncosnőjével, Sorellet és Nancyval osztottam meg, hogy kimossam a harisnyanadrágomat; csakis a gyakori mosással lehetett megszabadulni a ráncoktól, amelyek olyan jól láthatók a színpadon, és még egy extra spicc-cipőt is be akartam avatni. A beavatlan cipő olyan hangosan kattog, mint a kocogó lovat imitáló, összecsapott kókuszdiók. A *Giselle* második felvonásában pillekönnyű „ughásokha” van szükség. Az esti előadásra már három párat is betörtem, de az után, amilyen állapotban a lábam volt a szerencsétlen *sissonne* után, bölcsőbbnek találtam, ha talonban tartok még egy párat. Amint a viseléstől a doboz – a spicc-cipő kemény vége, amibe a lábujjak illeszkednek – felpuhul, már semmi sem tartja rendesen a lábat. Nyugtalanított, de nem ejtett kétségbe a sérülésem, amit aznap reggel szereztem. A táncosok szinte egész szakmai pályafutásukat fájdalomban töltik. A lábunk gyakran úszik vérben. Kötésbe és antibiotikus kenőccsel átítatott rögzítőbe kell bugyolálni. A testünk többi része megfeszített izmok, inszalagok és túlzottan megterhelt ízületek gyötrelmeitől sajog. Talán a művészetért való szenvedés tagadhatatlan romantikája teszi az egészet elviselhetővé.

Minden táncosnak megvan a maga módszere, amivel beavat egy új spicc-cipőt. Van, aki a padlóhoz veri, mások rácsukják az ajtót, de én mindig gumikalapácsot használok. Néhány jól irányzott ütés felpuhítja a ragasztóval átítatott zsákvászon törékeny rétegeit, amiből a spiccorr készül. Miután sikerült formára alakítani, hogy úgy simuljon

a lábujjakra, mint egy kesztyű, sellakkal vonjuk be, ami megkeményedve megőrzi a pontos alakját. Ez után a hegyét meg kell stoppolni, hogy jól tapadjon, és rá kell varrni a szalagokat. A folyamatot olyan jól ismertem, hogy mintegy idegnyugtatónak használtam.

Amikor már elégedett voltam a cipőm állapotával, szőrszálakat kezdtem keresgélni magamon. A táncosok bőrének tökéletesen simának kell lennie, ezért a szemöldökön és szempillán kívül minden szőrszálát ki kell húzniuk. Engem ez nem érintett annyira, mivel finom a testszőrzetem, és nem nő ki hamar, de a sötét hajú lányok minden héten keserves órákat töltöttek el tépkedéssel és gyantázással. Azután az ablakhoz ültem, és egy nő megfakult fényképét nézegettem, aki hosszú, körben virágfüzérés balettszoknyát viselt, és a hajában még több virágot, *en arabesque penchée*. A táncosok babonás népség, és az előadások előtt igénybe veszik a legkülönbözőbb fehér mágiát, ami csak meggyőződésük szerint segítségükre lehet, hogy a maximumot nyújtsák: szentekhez fordulnak, gyertyát gyújtanak, amulettet dugnak az alsóneműjükbe, vagy az én esetemben Anna Pavlova szellemével próbálnak meg kapcsolatba lépni. Pavlovának gyöngye és csámpás volt a lába, az alakja cingár és formátlan, mégis a huszadik század egyik legnagyobb balerinája volt. Híres volt előadásmódja átütő erejéről és szenvedélyességéről, amit finom kifejezőképességgel párosított. Mielőtt színpadra léptem, mindig azt bizonygattam magamban, hogy a technikai tudástól még nem lesz valakiből jó táncos.

A *Giselle* fél nyolckor kezdődött. Hatra mentem be a színházba. Sötét rózsaszín liliomból, halványsárga rózsából és zöld hunyorból kötött hatalmas csokor foglalta el az öltözőm értékes területének javát. Elolvastam a kártyát. *Tisztelettel és csodálattal: Miko Lubikoff*. Kis híján felsikoltottam. Ki más olvashatta még? Annie, az

öltöztetőnőm és Cyril, a színészbejáró portása egészen biztosan. A többiekhez hasonlóan ők is pletykások voltak. Mostanra már a színház minden zegét-zugát bejárta a csokor híre, és feltehetően eleve ez is volt Mr. Lubikoff célja. Sebastian ugyan nem alacsonyodott le a színházi pletykák szintjére, de Madame biztos haladéktalanul a tudomására hozza. A körömollómmal apró fecnikre vagdostam a kártyát, és a szemétkosárba dobtam. Hazudnom kell, mégpedig hihetően.

– Szia, drágám! – Lizzie-n egy lyukakkal teli, mályvaszínű, stepelt köntös volt, az arcán vastagon állt a Max Factor alapozó. Göndörödő fürtjeit hajháló alá simította, és kerek, barna szemének vonalát csaknem a halántékáig meghosszabbította egy fekete szemceruzával. – Azért jöttem, hogy sok sze... Jesszusom! Amikor Annie azt mondta, hogy óriási a csokor, egyáltalán nem túlzott! Akkor hát Lubikoffnak komoly a szándéka? Ó, te kis ravasz! Azért nekem igazán elárulhattad volna.

– A csokorra célzol? – Igyekeztem közömbös arcot vágni. – A keresztanyámtól kaptam.

Lizzie felhorkant. – Ennél azért jobb mesével kell előállnod, ne hogy pompás testedet Sebastian ízekre szedje. Ez a csokor húsz fontnál biztos nem került kevesebbe. Mindenki tudja, hogy a keresztanyák rém zsugoriak.

Az enyém mindenesetre az volt. A legutóbbi születésnapomra egy olyan üdvözlőkártyát küldött, amelynek a hátulján rajta maradt a „fél áron” címke, és egy szakácskönyvet, ami kétségtelenül használt volt, mert a lapok fele összeragadt. Mivel nem engedhetem meg magamnak, hogy bármit is kidobjak, a közepét kivájtam; átvágtam magam az idejétmúlt levelek, indiai rizsételek és francia almatorták összekent oldalain, hogy az értéktárgyaimnak egy rejtekhelyet készítssek. Hasznos lesz, ha majd lesznek értéktárgyaim.

– Jaj, Lizzie! Nem szívesen hallgattam el előled, de nincs igazán mit mondani. Múlt héten kaptam egy levelet Mr. Lubikofftól, amiben azt írta, hogy eljön a próbára, és reméli, hogy utána négy szemközt beszélhet velem.

Ez nem volt egészen igaz. Mr. Lubikoff még azt is hozzátette, hogy különleges vitalitású és pompás tartású, kitűnő klasszikus balett-táncosnak tart. Ugyanakkor nyugtalansággal töltötte el, hogy a *blancs* balettokra való kétségtelen alkalmasságom miatt – ide tartoznak a *Hattyúk tava*, a *Giselle* és a *Bajadér*, amelyekben a lányok fehér tülkszoknyát viselnek – talán nem lesz módom modern darabokban is kipróbálni magamat. Úgy vélte, hogy az *Alíz Tükörországból* című darabban, amit az AB néhány hónap múlva állít majd színpadra, a főszerep tökéletesen alkalmas volna arra, hogy tágítsam a drámai kifejezőképességem kereteit. Ezt a bekezdést kívülről fújtam. Mindenki vágyik a dicséretre, de a táncosok, azt hiszem, még jobban ki vannak rá éhezve, mint más művészek. Az óráinkon folyamatosan negatív kritikát kapunk, amit bár építő jellegűnek szánunk, erősen demoralizál. Még a jól sikerült előadások után is mindig alapos elemzést végzünk, amelyek során a javításokra helyezük a hangsúlyt: hogy tarthatnánk itt szebb ívben a csuklónkat, ott hogy fordíthatnánk kecsesebben a fejünket.

Szerénységem azonban tiltotta, hogy Lizzie-t maradéktalanul a bizalmamba avassam. A szavak egyébként sem jelentenek semmit, és a színházi világban ráadásul úgy hullnak, mint az őszi levelek.

– Vigyázz, hogy ne fogadj el kevesebbet, mint kétszer annyit annál, amit Sebastian fizet – kuncogott Lizzie. – Ó, istenem! Ledurran majd a feje!

Éreztem, ahogy a gyomrom megremeg Sebastian haragjának a gondolatára.

– Marigold, *drágám!* – Bruce Gamble kukkantott be, aki Hilarion *caractère* szerepét táncolta. – Hát ki ez a szerencsés kislány? Biztos forrásból tudom, hogy amikor Lubikoff Szkrivanovát igyekezett megnyerni, csak borzalmas rózsaszín szegfűt küldött. – Az undor kifejezéseként beszívta az arcát, és lesütötte a szemét. – Fertelmes, közönséges virág, ami sosem hervad el. Csak temetőbe való.

– Ezekre gondolsz? – mutattam a liliumokra, rózsákra és hunyorra. – A nagybátyám küldte. Hát nem kedves?

Bruce a vérvörösrre festett ajkát csücsörítette. – Attól tartok, nem jutsz előrébb, ha nem hazudsz ügyesebben, édesem. Csak a feltörekvők küldenek drága virágot. Nos, a személy, akinek most pénzt jelentesz, az Sebastian. De szakmailag már leszerződött, és rendszeresen meg is dug. Mindannyian tudjuk, hogy annyira fukar, hogy egy fillért sem költ a bombázóira.

Felmerült bennem, de aztán elvettem, hogy a Sebastian életében betöltött szerepem szemléletes leírásával vitába szálljak. Bruce egyetlen fogyatékosága a sikamlós, durva beszéd volt. Vágyaiban mértékletes volt, csak diót, gyümölcsöt és rügyeket evett, nem ivott mást, mint gyógyteát, megtartóztatta magát mindenféle szextől, és testét-lelkét csak a táncnak szentelte.

– De persze, ha Miko Lubikoff a kis mézesköcsögeként tekint rád...

– Jaj! Hát igaz! – Irina Izgrucska elnyomakodott Bruce mellett, és az arcát a virágokba temette. Beszívta csodálatos illatukat, és felnyögött a gyönyörűségtől. Sötétkék lovaglóruhában és dús tollakkal díszített kalapban játszott a Albrecht gróf menyasszonyának, Bathilde-nak a nem táncos szerepét. Irina a kora – negyvenkét éve – és számtalan sérülése miatt mondott búcsút a hajlékonyságnak. – Mennyire fogsz hiányozni, édes kis Marigoldom! – Irina átölelte a

nyakamat, és néhány könnyet ejtett. Egy balett-társulatban mindig felszínen lebegnek az érzelmek, és az illúzió meg a valóság kibogozhatatlanul összefonódnak, de mindkettőnket felmagasztosítva úgy hittem, a könnyei őszinték. Már nem jelentettem számára fenyegetést.

– Egy ismeretlen hódolómtól kaptam – pirultam el Bruce és Lizzie arckifejezése láttán.

Irina rám nézett szempillafestéktől összecsomósodott műszempillája alól. A szinte egyetemes gyakorlat szerint piros pettyet festett a belső szemzugába, hogy hatalmasabbnak tűnjön a szeme, de így, közlőrlől furcsán nézett ki. – Nézd, drágám, a kis hamisság halva született, nem volt szóalmat ébresztő gyereksírás, még egy sikkantás sem! A hódolók vörös rózsát vagy valami kis *gaucherie*-t küldenek. Csak egy homokos küld ilyen csodálatos virágokat. Egyébként is legalább tízen olvasták a kártyát, mielőtt megérkeztl.

Csak az szolgált némi vigasszal, hogy előadás előtt Sebastian sosem jött hátra. Az előadás után azonban nagy hangsúlyt fektetett rá, hogy a teljesítményünket értékelje; a véleménye a közepestől (ami nagyon jót jelentett) az elég jón (jó) keresztül a csapnivalóig (a balettkarban valami gondatlan *port de bras*) terjedt. Felvettem a parasztlány jelmezemet (fehér blúzt, zöld, elöl fűzött dresszt és vörös, térdig érő szoknyát) az első felvonáshoz, és közben azon törtem a fejemet, hogyan tudnék az előadás után négyszemközt beszélgetni Mr. Lubikoff-fal. Az öltözöm kilincset egymásnak adták az emberek. Aligha zárkózhattam be vele, mert az olyan lett volna, mintha kivettem volna egy táblát: „Marigold Savage új szerződésről tárgyal egy rivális társulattal.”

Annie bejött, hogy befonja a hajamat, és vörös szalagokkal csigába kösse őket. Mivel a hajam feltűnő színű volt, ritkán viseltem

parókat. Alig lehet megkülönböztetni egymástól a táncosokat, kivált a fehérbe öltözötteket, akik a tarkójukon megkötött kontyot viselnek. Bár a kritikusok emlékezetében fárasztó volt folyton Moira Shearer szellemét feltámasztani, előnyt jelentett, hogy olyan jellegzetes vonással bírok, amiről rögtön rám ismernek.

– Ma este jön? – motyogta Annie a szájába fogott csatok mellett. Egy fejrándítással a virágokra bökött.

Nem volt értelme úgy tennem, mintha nem érteném. Annie évekkal ezelőtt maga is a balettkarban táncolt, ezért tudta, mi forog kockán. Nem tudom, miért éreztem olyan büntudatot. Sebastian egyetlen pillanatig sem tétovázott volna, ha arról van szó, hogy lecserél egy jobb táncosra. Vagy egy kívánatosabb szeretőre.

– Azt mondta. De tudod... – vontam meg a vállamat.

– Tudom bizony. Amikor sajognak a csontjaim, és egy doboz staukra sincs pénzem, hálát adok az égnek, hogy a következő havi fizetésem nem egy öntelt, vén buzi érdeklődésétől függ.

Az első felvonás jobban sikerült, mint bárki remélni merete volna. Tánc közben elfelejtettem, hogy Alex egy francia bull terrierre hasonlít. Loys, a titokzatos kérő szerepében jóképűvé és elbűvölővé vált. Meglepett és fellelkesített, hogy rám esett a választása, engem szeret. Olyan szenvedéllyel viszonztam az érzéseit, amelyre nem is tartottam magam képesnek, mert addig a pillanatig az életem – egyszerű falusi lányként – hétköznapi volt. Amikor Loys bevallotta, hogy valójában álruhát visel, és nem más, mint Albrecht gróf, aki a gyönyörű, kékvérű Bathilde vőlegénye, először nem is érttem, mit mond. Ugye, csak szörnyű félreértés az egész? Az udvaroncai szánakozó tekintete azonban meggyőzött róla, hogy igaz. A szerelmem mérgezett alma lett. Megtévesztettek, az álmaim elhamvadtak,

porrá váltak. A világ már nem nyújtott békét, csak a halál. És a téboly rohama után, ami hihetetlen technikai tudást igényelt, meg is haltam.

Giselle szerepe az egyik legnagyobb próbatétel egy balerina számára. Technikai szempontból nemcsak rendkívül nehéz, de a kifejezőképesség terén is igen széles skálán mozog. A második felvonás kísértetének a lehető legélesebb ellentétben kell állnia az első felvonásban látható egyszerű, pirosposztagás falusi lánnyal. Mivel minden mozdulatot aprólékosan meghatároznak, maximálisan próbára teszi a táncos közlési képességét. Alig hallottam a tapsot, amikor a szünetben lejttem a színpadról, mert rögtön kezdtem átlényegülni a légies túlvilági állapotba. Pavlova mindig halotti gyolcsban táncolta a halott Giselle-t, de rám a romantikusabb és megszokottabb balett-szoknyát adták. Csak akkor, amikor nagy vesződéssel a szoknyát összetartó, testhez álló mellénybe bújtam, vettem észre, hogy fáj a lábam. És amint rá gondoltam, a fájdalom úgy felerősödött, ami már megközelítette, de még nem érte el a kínt.

Annie bejött, hogy összekapcsolja a mellényt takaró fehér selyem-szatént. A vállamhoz két lenge, habkőnyű szárnyat illesztettek.

– Jól táncoltál, kedvesem. A *balloté*-kat és közvetlen utána a *jetés en avants*-kat nagyon nehéz ütemre táncolni, te pedig hajszálpontos voltál. – Annie látta táncolni Fonteynt, Markovát és Barinovát, így a dicsérete sokat jelentett. – Lubikoff elégedett lesz. – Annie lehajolt, hogy lesimítsa a három réteg hófehér, ritka szövésű muszlint, ami a lábszáram közepéig ért. – Ne hagyj, hogy Lenoir erőszakkal rávegyen arra, amit ő szeretne! – A derekamra csatolta az ezüstövet, és egy másik cipőt hozott, mialatt letöröltem az arcomról a verítékpatakokat és a szempillafestéket, és újrapúdereztem az arcomat, a nyakamat és a karomat. – Tudom, hogy előre kell jutnod, kedvesem,

és isten a megmondhatója, hogy valamennyien tettünk már ilyet, de Lenoir egy takony hapsi, egy aljas disznó. Nem örülök, ha arra gondolok, hogy hagyod, hogy... mi baj a lábaddal?

– Egy kicsit tényleg dagadt. – Behajlítottam, és megrándult az arcom. – Légy olyan jó, és fászlizd be!

Annie-val tapasztalatban senki sem vetekedhetett, ami a táncosok lábát illette. Hosszan cöcögött, amikor levettem a harisnyanadrágomat, hogy megmutassam a bal lábfejemen kivörösödött, tüzes bőrömet, de miután Annie betekerte a rüszttömet és a bokámat, és felkötötte a cipőmet, hálásan megcsókoltam, és leszaladtam az alagsorba, amit „pokol”-ként emlegettünk, hogy elfoglaljam a helyemet a kis dobogón, ami majd a kellő pillanatban úgy repít a színpadra, mintha a síromból keltem volna ki.

Imádtam a borzongató pillanatot, amikor kiléptem a kékes csilлагfénybe, és spiccelve úgy piruetteztem a színpad közepére, mint ha a holdfényben lebegő porszemnél sem volnék súlyosabb. Annie fáslija biztosan, de rugalmasan tartotta a lábamat, és eleinte minden rendben is ment. Azután elérkeztem ahhoz a pillanathoz, amikor Giselle a bal lábával spiccelve átlósan átszeli a fél színpadot, ami kedvező körülmények között is nehéz. Én azonban duplán keservesnek találtam, mert minden ugrással mintha ezer voltos áramütés cikázott volna a lábujjamtól a térdemig. A fájdalom olyan erős volt, hogy összeszorítottam a fogaimat, és minden erőmet össze kellett szednem, hogy kínomban fel ne nyögjek. Myrthával, a villik királynőjével eltáncolt kettősöm alatt a lüktetés és az égő fájdalom elviselhetetlenné fokozódott. Úgy éreztem, mintha tüzes vasakon táncoltam volna. Az arabeszkjeim tökéletes eltáncolásáért vívott gyötrelmes küzdelmemet a közönség talán szenvedélyként és a lesújtott Albrecht iránti szánalomként fogta fel. Mindenesetre fantasztikus

tapsolás, füttyülés és dobogás tört ki, amikor visszasüllyedtem a síromba.

– Borzalmasan nézel ki! – mondta Bella, a villik királynője, aki velem együtt várt, míg a kitapsolt balettkar meghajolt a függöny előtt. – Kínoz a lábad, mi? Pech! – Bella szavai együtt érzők voltak, de a szeme izgatottan csillogott. A premiértől már csak öt nap választott el, és Bella volt a beugró.

– Jól vagyok. – Felkaptam egy törülközőt, hogy letöröljem az izzadságot a nyakamról és a vállamról. – Csodálatos voltál.

Bruce Hilarionként kiszökölt a színpadra, és mérsékelt tapsot kapott. Kis szerepe volt.

– Kösz. – Bella kecsesen kiszaladt a reflektorfénybe, és meghajolt. Élénk fogadtatást kapott. Kivételes táncosnak tartották, aki rendkívül pontos és nyugodt, de az egyik kritikus sajnos hidegnek nevezte, és a jelző rajta ragadt. Myrtha szerepe csodálatra méltóan illett hozzá, de tudtam, hogy arra a lehetőségre vár, hogy megcáfolja a hidegségét, és Giselle-ként bebizonyíthassa, hogy szélesebb érzelmi skálán tud játszani. Cseppet sem hibáztattam érte.

Bella üdvözült mosollyal foglalta el a helyét a szólisták között, a balettkar előtt. Alex, azaz Albrecht lelkes tapsot kapott, amit elegáns meghajlásokkal köszönt meg. Amikor a közönség már fáradni kezdett, egyik karjával a kulisszák felé intett, ahol én álltam, és olyan könnyedén szökelltem ki, ahogy csak bírtam, tekintettel arra, hogy a lábam tüzelt. Megfogtam a kezét.

Meghökentett az elismerő felzúdulás. Alex egy lépést hátrált, hogy egyedül fogadhassam az ünneplést. Mosolyogtam, és igyekeztem olyan arcot vágni, mintha boldoggá tenne; csak éppen nem doromboltam. Van táncos, aki megjátssza a kézcsókokat, és a szívére mutatva hadonászik, de ezt idegesítőnek tartom, mert hamis

alázattól bűzlik. Visszaléptem a sorba, amikor is a karmester, a drága, öreg Henry Haskell egy virágcsokrot hozott fel (ismét krizantémot! Az LBT nagyon meg lehetett szorulva). Újabb tapsorkán. Leengedték a függönyt. Amikor közvetlenül a függönyre meredtem, és senki sem látta az arcomat, hagytam, hogy a vonásaimra kiüljön az irtózatoss szenvedés. Ismét felment a függöny. Henry előrevezetett, hogy tovább ünnepelhesse. Higgadt, Buddha-szerű mosollyal fogadtam, bár a lábam úgy fáj, mintha nyársra húzva tűzön forgatták volna. Újra leengedték a függönyt. Már a sírás hátán voltam.

– Még egyszer! Még egyszer! – kiabálta az ügyelő.

– Gyerünk! – mondta Alex csillogó szemmel. – Fogadjuk!

– Még mindig örülten tapsolnak! – Annie, aki a kulisszák mögül figyelte a fantasztikus ünneplésem, elvette tőlem a krizantémokat.

– Gyerünk, kedvesem! Még egyszer, utoljára menj ki a függöny elé!

– Nem, még ha ez az utolsó is az életben – válaszoltam, és felemeltem a lábamat. Minden akaraterőmre szükségem volt, hogy ne vonítsak, mint egy megsebzett farkas.

Elértem az öltözőmet, az ajtón lógó köntösömbé temettem az arcomat, és belesikoltottam. Azután elbicegtem a tükörig, és az előtte álló székbe rogytam. Tudtam, hogy nemsokára barátok és ellenségek özönlik el a szobát, és olyan állapotba kellett hoznom magam, hogy fogadni tudjam őket. Egy pohár energiatallal lenyeltem két fájdalomcsillapítót, majd jobban belegondolva még kettőt. Megnéztem a lábamat. Kibuggyant a szalagok között. A fenébe a pénzzel: taxit hívok! Mialatt kifogásokon törtem a fejemet, hogy miért nem megyek ki Dulwichba, kopogtak, és Mr. Lubikoff lépett be.

Miko Lubikoff egyszerű Mike Lubbock-ként látta meg a napvilágot, és tizennyévesen még káposztát árult egy taligáról; példaképül

szolgált, hogy a kemény munka és a kitartás még a leghátrányosabb helyzetben is kifizetődő. A káposztával szerzett pénzt balettórákra költötte, és bár későn kezdte, tehetséggel és szorgalommal kiharcolt magának egy helyet egy negyedosztályú társulat balettkarában. A szerény kezdet után azonban gyorsan emelkedett a siker felé. Bár nem rendelkezett különleges technikával, erős egyéniségével és muzikalitásával – kivált a karakterszerepekben – felkeltette a műértők figyelmét. E ponton aztán a szerencse is mellészegődött, mert míg Sebastian csak a fiatal lányokra bukott, Miko a pederasziában lelte örömét, elsősorban angyali kislányokkal, de nem volt kicsinyeskedő. Míg Sebastian korán érő kislánykájának rendszerint még arra sem volt pénzük, hogy busszal hazamenjenek, Miko boldogan bújt ágyba minden balettrajongóval, akinek elég bélelt volt a pénztárcája. Az ágyban folytatott meghitt csevegésekből partneri kapcsolatok, befektetések, sőt még egy színház is lett, és Miko mostanában az angol balett első számú nagyágyúja volt.

Mivel koránál fogva már nem táncolt, a mások költségén elfogyasztott finom ételektől testes lett. Az arca kerek, az orra húsos volt. A feje csupasz kókuszdióként fénylett, amit két aranyárgára festett merev, háromszögletű, ék alakú hajcikkely fogott közre, így kerubnak látszott, akinek a szárnyai rejtélyes módon a hátáról a füle mögé meredtek.

– Drága Marigold! – Olyan mélyen meghajolt, amennyire a pocakja engedte. – Engedje meg, hogy elmondjam, mennyire lenyűgöz, hogy egy ilyen kiemelkedő művész társaságában lehetek. Kéz- és lábujjam még most is bizsereg az előadása minden pillanatától. Micsoda indítás! Az első felvonásban visszapattan a földről, a másodikban pedig lebeg. Bámulatos! Páratlan! – Megcsókolta az ujjhegyeit.

A szóbeszéd szerint Miko Stoke Newingtonban született, de a szlávnak is beillő drámai hanghordozás, trillázó mássalhangzók és dagályos szófordulatok érdekes keverékével beszélt. Nem ítélt meg el. A balettnak lételeme az illúzió és a találekonyosság.

– Nagyon szépen köszönöm a virágokat. Gyönyörűek. – A lábamon végigfutó fájdalomtól hányingerem lett.

Mosolyogva rázta a fejét. – A tisztelet csekély jele olyasvalakinek, akinek nevét együtt emlegetik majd a történelemkönyvek Pavlováéval, Karszavináéval, Ksesinszkajáéval, Ulanováéval és Fonteynéval.

Egy pillanatra eltűnődtem, vajon igaz lehet-e? Ez esetben a „Savage” kissé kilóg majd a nagyok felsorolásából. De aztán diadal-maskodott a józan ész. Sok, technikailag hozzám hasonlóan képzett táncos van. Némelyik még jobb is. Hihetetlenül nagy szerencse kellene ahhoz, hogy meggyőzzem az embereket, hogy olyan különleges képességgel rendelkezem, amivel kiérdemlek egy helyet a sztárok sztratoszférájában. A kritikusok eddig beérték azzal, hogy a teljesítményemet „tüzes”-nek titulálják, valószínűleg a hajszínnel való tudat alatti asszociáció révén.

– Megkapta a levelemet? – kérdezte Miko. – Megértette, hogy azt szeretném, ha nálam dolgozna? A nagy, klasszikus szerepeket, s mellettük az izgalmas újakat ajánlhatom fel, amelyeket a maga elképzelése szerint formálhat meg. – Önelégülten mosolyodott el. – Vannak azonban olyan édes mellékesek, amiket, sajna, nem ígérhettek. – Szomorúságot színlelt, de virgonc kis malacszemét továbbra is rám szegezte. – Megbízható forrásból tudom azoktól a hölgyektől, akik e kiténtetésben részesültek – és sokan, ó, de mily sokan vannak! –, hogy Sebastian páratlan az ágyban. – Szükségtelen volt a rosszindulat ilyen mélységére süllyednie. A szememben Miko szexuális irányultsága csak növelte a vonzerejét.

– Természetesen hatalmas megtiszteltetés, hogy felkér, csatlakozzam az Angol Baletthez – kezdtem –, de a szerződésem a...

Miko feltartotta tömpe ujját. – Egyelőre hagyjuk az üzleti kérdéseket. Az este maga volt a tökéletes gyönyörűség. Nem akarjuk tönkretenni a... hogy is mondják?... részletekkel. Keressen fel az irodámban hétfőn este hatkor!

Haboztam. Ha elmegyek erre a találkozóra, az LBT-nél vége a karrieremnek. Az ellenség főhadiszállásán tett látogatásom híre gyorsabban jutna vissza Sebastianhoz, mint ahogy Miko értesíteni tudná. Nem csak keresztbe tenne nekem, de egyszer s mindenkorra elválna a torkomat. Kiesnék az alkupozícióból. Hogy bizonyosodhatnék meg afelől, hogy Miko főszerepet, és nem szólótáncosi szerződést ajánl? A gondolataim *en gargouillade* repkedtek, vagyis *double rond de jambeen l'air*, az első lábbal *en dendants*, a másikkal *en dehors*, mindezt egyetlen, igazán kockázatos ugrás során.

– Egy kicsit kínos. – Olyan grimaszt vágtam, amivel a kényes helyzetet akartam illusztrálni, és egyben a lüktető fájdalom okozta érzelmi feszültséget enyhíteni; úgy szenvedtem, hogy legszívesebben megfogtam volna a lábamat, és üvöltöttem volna. – Tudja...

– Szevasz, Miko. – Sebastian olyan hangtalanul jelent meg, mint egy macska; ez szokása volt. – Azért jöttél, hogy megnézd, hogy kell a *Giselle*-t táncolni?

Vérszomjas mosollyal méregették egymást.

– Gratulálok, Sebastian. Nagyszerű produkció. Ritkán látni ilyen kiválót. Ha jól emlékszem, úgy három éve nem láttam ilyet. – Utoljára, szinte napra pontosan három éve az Angol Balett állította színpadra a *Giselle*-t. – És maga Giselle..., nem, tényleg nem láttam nála jobbat. Szkrivanova semmiképpen sem érhet a nyomába. A második felvonás végére döngve ér földet, mint egy fáradt ló.

– Könnyörtelen megjegyzés volt, és ahogy a Sebastian által résnyire nyitva hagyott ajtó mögötti zörgés és suttogás is bizonyította, hármunknál népesebb közönség hallgatta. Miko prima balerinája, Szkrivanova, bizonyára értesül majd erről a leszólásról. A megbeszélésünk kiváltotta élénk érdeklődés hátterében nem csupán a meddő kíváncsiság húzódott meg. Ha átmegegyek az Angol Baletthez, nagy az esély rá, hogy az LBT-től valaki, minden bizonnyal Bella főszerephez jut. A szólótáncosnők – a balettkarban ígéretesnek mutatkozók vagy azok, akiket szólótáncosi szerződésre alkalmasnak tartanak – csüngtek minden szavunkon.

– Szkrivanova. Nos, igen. – Sebastian sziszegve megnyújtotta a név első mássalhangzóját. – Természetesen nem hibáztatlak, hogy magadnak akarod a táncosaimat. A világon nem akad még egy társulat, amely ennyire értene a tehetségek felfedezéséhez.

Belém hasított a büntudat, mert ez igaz volt. Bár eszelősen nem kíméltem magam, mégis Sebastian mozdította elő a karrieremet.

– Á, igen! A férfiak tekintetében előnyünk van, de ami a balerinákat illeti, kedves Sebastianom, te kivételesen sikeres vagy. Mondhatni, valóságos varázsló. Hatalmadba kerítéd az elméjüket és a testüket, amíg művészi látomásod megvalósítóivá nem teszed őket. – Megértettem, hogy Miko a büszkeségemre és a függetlenségemre apellál.

Sebastian felvonta a szemöldökét. – Ha erre célzol, nem fekszem le mindegyikükkel. Csak a kívánatosakkal. Szkrivanovának olyan a képe, mint egy nyájas békának, és esze is csak annyi van, mint egy hüllőnek. Soha meg nem fordult a fejemben, hogy lefektessem. – Újabb apellálás a büszkeségemre, és dőfés az áruló Szkrivanova háta.

– Ssszóval... – Sebastian képtelen volt az újabb sziszegést visszafojtani –, ne kerüljessük tovább a forró kását! Ez nem egy udvariassági

látogatás. Szeretnéd egy újabb csinos madárkámot csapdába csalni. És azt hiszed, Marigold pénzért elárulja a barátait? Nem gondolod, hogy ez sértő rá nézve?

Eltűnődtem, vajon az-e. Torkig voltam azzal, hogy a fogamhoz verjek minden garast, és szükségmegoldásokhoz folyamodjak. Kézszen álltam arra, hogy megsértsenek, ha többé nem kell a lakbérfizetés miatt aggódnom és sampon helyett mosogatószerrel haját mosnom.

Miko nevetett, és széttárta a karját. – Őszinte leszek. Azt szeretném, ha Marigold nálam táncolna. És természetesen többet fizetek neki, mert megengedhetem magamnak. – Mennyivel többet? – akartam kérdezni. – De te sérted meg azzal, ha azt hiszed, csak a pénzért akar átjönni hozzám. Ostoba lenne, ha nem tenné. Ez teszi majd naggyá. – Habozott, aztán egy szuszra elhadarta: – Európa második legjobb társulatánál nem olyan könnyű főszerepet jelentő szerződéshez jutni.

Odakint felerősödött a mormolás és a suttogás, és az ajtó nyikorogva szélesebbre tárult. A kínjaim ellenére is előntött a boldogság. Sebastian szándékosan vagy sem, de színvallásra kényszerítette Mikót.

– Elismerem, valóban bolond *volna*, ha mást nem kellene mérlegelnie. De tudod... – Sebastian is habozott, aztán az ajtóhoz ment, és becsukta – ...nem csupán a karrierjéről van szó. – Gyors pillantást vetett rám. Tengerszürke szeme még sosem volt fagyosabb. – Elsőként tudod meg a titkot, Miko. Megkértem Marigold kezét.

Mikót láthatóan megdöbbenetette a hír, sőt meg is rázta, de a meglepetése semmi volt az enyémhez képest. Sebastian meglehetősen vékony ajkát sosem hagyta el házasságra, szerelemre vagy akár valamiféle érzelemre utaló megjegyzés. Most döbbsentem csak rá,

hogy előnytelenül táva maradt a szám. Sebastian odalépett, és tulajdonosi büszkeséggel karolta át a vállamat.

– Ismerem annyira Marigoldot, hogy tudjam: sosem helyezné a becsvágyát a boldogságom... a boldogságunk elé.

Nevetséges ötlet volt. Csakis trükk lehetett, amit ott helyben talált ki, hogy áthúzza Miko számítását. Miko apró szeme még vidáman csillogott, de a felette levő zsírpárnákat már aggodalmas ráncok szabdalták.

Éreztem, hogy Sebastian keze erősebben szorítja a kulcscsontomat. – Marigold? – kérdezte lágyan.

Felnéztem rá, és próbáltam a gondolataiban olvasni. Lehetséges, hogy... valóban feleségül akar venni? Ha a legcsekélyebb esély van rá, hogy komolyan gondolja, nem utasíthatom vissza azonnal és szívtelenül Miko előtt az ajánlatát. Udvariatlanság, sőt kegyetlenség volna. Miközben ez futott át rajtam, már meg is róttam magam, amiért olyan ostoba vagyok. Sebastian sosem tekintett másnak, mint egy potenciális pénzgyártónak és – hogy is mondta Bruce? – partnernek, akivel közösülhet? Jesszusom! Mit tegyek? A jövőm függ ettől a választól, és közben az egész lábam lüktetett, és fájdalom szaggatta. Egy pillanatig azt hittem, elhányom magam. Talán ez lenne a legjobb. Bár kínos volna, megóvna attól, hogy döntsek. Végül egy sokkal kevésbé gusztustalan és ezerszer hasznosabb megoldást választottam. Elájultam.

3.

– VÉGTELENÜL KEDVES TŐLED – mondtam másnap Sebastiannak. – Még sosem volt részem ekkora fényűzésben.

A sorsom olyan drámai hirtelenséggel fordult jobbra, hogy többször is meg kellett csípnem magam, hogy megbizonyosodjak, nem álmodom. Másnap reggel próbára menet úgy fáj a lábam, amikor lemásztam a lépcsőn és átmentem a Maxwell Streeten, hogy hangosan nyögtem. A buszra váró sorban elájultam, és villogó fények, hangos szirénázás közepette mentővel kórházba vittek. Amint ott letettek, hirtelen semmi sem volt tovább olyan sürgős, és pár órán át senki sem vett rólam tudomást, miközben szörnyű fájdalmaktól gyötörve az ambulancián ültem. Végül eszembe jutott, hogy keresnem kellene egy telefont, és tudatnom kellene az LBT-vel, hogy aznap már valószínűleg nem jövök be. Az unatkozó személyzet és a morgós, tehetetlen betegek között feltűnő Sebastian olyan felvillanyozó látvány volt, mint a legelésző gnúk körében felbukkanó oroszlán. Kerekesszékekkel egy várakozó taxihoz toltak, és a Wyngarde Magánklinikára szállítottak.

Most egyedül feküdtem egy szobában, ami egy Doris Day-film díszletére hasonlított. Az ágynak rózsaszín steppelt bársony fejtámlája volt, a függöny is rózsák díszítették, és a látogatók számára két

rózsaszín füles fotel állt velem szemben. Az ágy végében egy hatalmas képernyős tévé állt. Saját rózsaszín fürdőszobám volt, amiben fürdőköpeny lógott, és a vécépapír végét hegyesre összehajtogatták.

– A szakmában Proudlock-Jones ért a legjobban a lábakhoz. – Sebastian körbejárt a szobában, az ablakból megszemlélte a Wimpole Streetre nyíló kilátást, megnézte a telefont, amit kihúzott, az éjjeliszekrényen a műrőzsa kompozíciót – természetesen azok is rózsaszínek voltak –, végül a pamut hálóingemet, amit a csinos nővértől kaptam. – Sajnos, nem fizeti a társadalombiztosítás. – Sebastian próbaképpen fél térddel az ágyra nehezedett.

– Hohó! – üvöltöttem.

– Rendben, nem kell akkora felhajtást csinálni – morogta rosszkedvűen.

A csinos nővér ebben a pillanatban tért vissza: csupa mosoly volt, a kezében a mindenütt jelen levő, vese alakú tálát, az orvosi szakma különös fétisét hozta. Végére is viszonylag ritkán fordul elő, hogy vesét tesznek bele. Rémulten fedeztem fel a tálban egy fecskendőt, amiből ceruza vastagságú tű állt ki. – Itt is vagyok, Miss Savage. Gyorsan beadom a koktéliját. Legyen kedves egy pillanatra kifáradni a folyosóra, uram... – A nővérke arca csupa gödröcske lett Sebastian drámai jóképűsége láttán, miközben feltartotta a tűt, és kispriccelt egy kis folyadékot.

– Nem látom be, miért kellene kimennem – tiltakozott Sebastian. – Nem szoktam kényeskedni.

– Elhiszem, de a popójába adom be – nézett rá pajzánul a nővér. – És nyugodtan elviheti a pezsgőt. Szájon át semmit sem fogyaszthat a műtét utánig.

– Jó, akkor később visszajövök. Ne tégy semmi ostobaságot, Marigold! – tette még hozzá búcsúzóul.

– Fantasztikusan jóképű a barátja – jegyezte meg a csinos nővér.
– Csak egy apró szúrást érez majd. – Inkább nem feleltem semmit.
Valójában elég nagy szúrás volt, mégis eltörpült a lábamból sugárzó fájdalom mellett. – Ügyes! – A nővér együtt érzően megpaskolta a karomat. – Nemsokára kábultságot érez majd. Nincs miért aggódnia, kedves. Mr. Proudlock-Jones nagyszerű sebész. Jobb kezekben nem is lehetne. – Az ujjával megveregette az arcomat, aztán kiment. A sok kedvesség megvigasztalt. A gondolataim összekuszálódtak, ahogy a túból kilövellő folyadék szétáradt a véremben. Csodálatos érzés volt.

– Szia, drágám! – hallottam Lizzie hangját. Úgy tűnt, mintha csak öt perc telt volna el.

– Jaj, Lizzie – motyogtam álmosan. – Kösz..., hogy... meglátogatsz. Nemso... kára... műtétem... lesz.

– Már meg is volt – mosolygott rám a csinos nővér Lizzie válla felett. – Túlesett rajta, kedvesem, és minden rendben ment. Mr. Proudlock-Jones nagyon elégedett önnel.

– Remek – feleltem, bár elképzelni sem tudtam, miért volna az. Amennyire tudtam, nem tettem semmit.

– Legyen kedves egy kicsit elszórakoztatni a barátnőjét! – kérte a nővér Lizzie-t. – Később majd benézek. Ha kér valamit, nyomja meg a csengőt.

– A mindenit – sóhajtott fel Lizzie. – Ez a hely maga a mennyország, nem? Kérsz egy csokis rudat?

– Nem... most nem.

Bizonyára újból elszundíthattam, mert amikor kinyitottam a szemem, Lizzie a Wyngarde Klinika jóvóltából az asztalomon fekvő *Tatler magazin*ba mélyedt. – Hogy érzed magad? – hajolt előre szánakozóan. A szája körül maszatos volt a csokoládétól.

– Tűrhetően. Nincs fájdalmam. Szomjas vagyok.

– Hogyishívják nővér itt járt, és azt mondta, kis kortyokban megitathatlak, ha megszomjazol. – Jeges volt a víz, és csodálatosan frissítő. – Mit gondolsz, Marigold, megfürödhetnék a csodás fürdőszobádban? A miénket a tűzhelyről melegítjük, és nagy napközben hagyja a tüzet kialudni, hogy szenet spóroljon. Évek óta nem fürödtem meleg vízben.

– Csak bátran! – intettem nagyúrian.

Kis idő múlva ismét felriadtam, és hallottam, ahogy Lizzie pancsol, és időnként kéjesen felkiált.

– Húha! – rikoltott ki Lizzie a nyitott ajtón át. – Nem is tudtam, hogy a víz ilyen forró is lehet!

– Nehogy elájulj – figyelmeztettem –, mert nem vagyok abban a helyzetben, hogy kihálásszalak... Ó, jó napot!

– Anthony Proudlock-Jones vagyok. – Testes alakjára feszülő hajszálcsíkos öltönyben középkorú úr vonult be a szobába lendületes léptekkel, és kövérkés, sima kezébe vette a kezemet. – Már találkoztunk, de akkor nem volt eszméletén. – Rekedten felkuncogott, amiről tele szivardobozok jutottak az eszembe. – Biztos jó munkát végeztek, akik gipszbe rakták. – Felemelte a takarót, hogy megnézzé a lábamat. – A lábközépcsontja csúnyán, szilánkosra tört. Nem illene hozsannáznom magamnak, de szerintem igaz, hogy ha rajtam kívül más kezébe került volna, búcsút mondhat a karrierjének. – Összedörzsölte virslíujjait. – Meglehetősen biztosra veszem, hogy szépen gyógyul majd. A következő hat hétben ne nagyon mozogjon, azután majd levesszük a gipszet, és ismét megkukucs-káljuk.

Meglehetősen biztos? A leghalványabb kétely hallatán is kiverte a homlokomat a víz.

– És ne feledje, csak semmi testmozgás! A lábujjait mozgathatja, de ennyi az egész. A türelem rózsát terem, az erény önmagában hordja a jutalmát, és én barátja vagyok az erénynek, haha! – Azzal kilibbent, hogy a következő betegnek ossza a gyógyulást és a bölcsességet.

– Segítség! – kiáltott ki Lizzie, amint az orvos mögött becsukódott az ajtó. – Meg sem mertem moccanni. Valószínűleg harmadfokú égési sebeket szereztem. A flanelrongyot rágtam, hogy elfojtsam vérfagyasztó sikolyaimat. Engedek egy kis hideg vizet.

Mr. Proudlock-Jones egy időre elűzte az álmoságomat. Miközben a kádba zubogott a víz, azt kérdeztem magamtól, mit teszek, ha ez egyszer nem megalapozott a hite. Semmilyen megoldás nem ötlött az eszembe. Ha nem táncolhatok, nem is élhetek. De persze minden rendben lesz. Muszáj, hogy így legyen.

– Évek óta nem volt ennél érzékibb élményben részem. – Lizzie ajtónyíláson át kiszűrődő hangja több oktávval elmélyült, és az ulla-
zulástól mély és reszelős lett. – Ezerszer jobb, mint a szex. És nincs kellemetlen következménye.

Lizzie hat hónapja örülten beleszeretett egy orosz vendégművészebe, aki parókában és alaposan kimázolva egy kicsit Rudolf Nurejevre emlékeztetett. Hátulról egészen bámulatos volt a hasonlóság. A táncos csak három hétig maradt, amikor is visszahívták Leningrádba, és két hónappal később a társulat gyűjtést rendezett, hogy kifizessük Lizzie abortuszát a kényelmes kis magánklinikán Southwarkban, ahova a társulat táncosnői jártak, ha elfelejtették beszédni az antibébi-tablettát vagy kilyukadt a gumi. Lizzie azóta nem rajongott annyira a szexért.

– És általában kevesebb szorongást okoz – tettem hozzá, majd felültem, és vettem a csokoládés rúdból, hogy a gyógyulás útjára

lépjek. Harminchat órája ez volt az első étel a számban, és mennyeinek tűnt. – Nem kell az estéket végigizgulni, hogy a fürdőkád telefonál-e. Nem kell azon tépelődni, hogy elég lelkes és találekony szeretőnek gondol-e. A Sebastiannal folytatott szeretkezésben csak az a jó, hogy annyira csak magával van elfoglalva, hogy az ember akár egy felfújható... Á, szia, Sebastian! – kiáltottam hangosan, amikor belépett a szobába. A fürdőszobából hangos csobbanás hallatszott, amit síri csend követett.

– Máris sokkal jobban nézel ki. – Sebastian felkapta az üveg pezsgőt, kicsavarta a dugót tartó drótokat, és kihúzta a dugót. Felemelte a poharamat, és a műrózsákra lötytyintette a jeges vizet. – Ezt meg kell innunk.

– Ilyen hamar talán nem kellene...

– Ugyan, badarság! Nem tesz rosszat a lábadnak. Hajtsd fel! – Az orrom alá nyomta a habzó itallal teli csőrös poharat. – Ellazulsz tőle.

Noha már is elég ellazultnak éreztem magam, Sebastian egy vagyont költött a műtétemre és a szobámra, így semmit sem tagadhattam meg tőle.

– Gyerünk! – biztatott. – Hajtsd fel az utolsó cseppet is!

A csokoládés ostyá képtelen volt ellensúlyozni a pezsgő hatását, amikor az a csokoládét leszámítva üres gyomromba ért. A véreemben levő altató maradékával kombinálva úgy éreztem, mintha egy nagy, rózsaszín rakétában kilőttek volna az űrbe. A világ és a vele kapcsolatos következmények fényévekre távolodtak el tőlem.

Sebastian a csupasz karomat simogatta. – Hm. Pár kilót fogytál. – Sebastian legalább annyira megszállottja volt az alakunknak, mint mi magunk. – Ne vidd túlzásba! Izomtömeget is veszíthetsz. – Szerettem volna azt válaszolni, hogy kedves tőle, hogy törődik velem,

de az agyamnak a nyelvemet irányító része mintha megbénult volna. – Bár nem visszataszító.

Föld körüli pályára léptem, ami olyan színpompás volt, mint a *National Geographic*-ban leközölt fotók.

– Marigold! – Fölém hajolt. – Úgy vihogsz, mint egy iskolás lány. Egy pillanatra őrizd meg a komolyságodat! Megmondjam Mikónak, hogy kopjon le?

Vigyorogva a fogamat vicsorítottam, mert a szavai közti szünetekben felfedeztem, hogy hófödte hegyek és mély, sötét tavak felett repülök.

– Hagyd abba a vihogást! – Sebastian bosszúsnak hangzott, de füttyültem rá. – Húzódj arrébb! Meg akarlak dugni.

Mintha újabb csobbanást és elfojtott kiáltásnak tűnő hangot hallottam volna a fürdőszobából.

– Most? – Furcsának tűnt, hogy ezt akarja, amikor madárként repültem óceánok és kontinensek fölött. – ...a nővérek? ...Lizzie?

– Bezártam az ajtót. Lizzie várhat odakint.

Szerettem volna elmagyarázni, hogy Lizzie már bent van, de már felhúzta a hálóingemet. Késő volt; a teste már az enyémen feküdt, bennem volt.

– Nem értem, mi olyan mulatságos – jegyezte meg később, kissé sértetten.

– Én sem. – A hangom zengett, és távolról mintha egy tyúk kotkodácsolását hallottam volna. Lehet, hogy én voltam?

További két élvezetes napot töltöttem a klinikán: melegben voltam, etettek, és szinte megfojtottak a kedvességükkel. Akkor Sebastian ismét meglátogatott, és közölte, hogy haza kell mennem, mert a

bentlétem napi száz fontba kerül, amit a társulat nem engedhet meg magának.

– Ilyen sokba? – Felhajtottam a takarót, és az egészséges lábamat kilendítettem az ágyból; szinte letaglózott a rettenetes büntudat. – Sejtelmem sem volt! Természetesen azonnal elmegyek. Köszönöm, Sebastian, hogy kifizetted a számlámat. – Megragadtam a kezét. Olyan hatalmas volt a hálám, hogy úgy éreztem, egy kicsit még szeretem is.

Sebastian tekintete a felcsúszott hálóingem alól néhány centire kivillanó meztelen combomra siklott. – Mmm. Nem kell annyira sietni. Csak bezárom az ajtót.

– Igen, igen, *kérlek!*

– Kellemes változatosság a lelkesedésed – jegyezte meg kis idő múlva. – Természetesen tisztában vagyok veled, hogy csupán az érdek motivál.

Feltámadó büntudatom arra sarkallt, hogy szívesen alávessem magam Sebastian egyik kedvenc időöltésének, amit gyűlöltem, és amit itt inkább nem részleteznék.

– Nem kell túlzott lekötelezettséget érezned – gurult kicsit távolabb tőlem; elegáns sápadtsága az erőfeszítésnek és remélhetőleg a teljes kielégülésnek volt köszönhető. – A négy száz fontot a jövő év során részletekben levonom a fizetésedből.

Halkan és hosszan kacagott, miközben felháborodottan feküdtem mellette.

Hol kézel, hercegem?

A szerelem útjai kifürkészhetetlenek...

Egy lány sok békát kénytelen végigcsókolni, mire ráel mesebeli hercegre, de Marigold egy igazi varangyos békát talált.

A Lenoir Balett Társulat vezető táncosnőjeként a legjobb úton halad, hogy primabalerina legyen belőle.

Megvan hozzá a tehetsége, és a társulat balett igazgatója, Sebastian Lenoir szó szerint agyondolgoztatja, hogy Marigoldot a legjobbak közé juttassa.

De amikor egy fájdalmas esés után hazabiceg Northumberlandbe, hogy visszanyerje az egészségét, Marigoldnak csak egy félelme van: hogy ez az esés az álmainak is véget vet.

Gyerekkori barátja, Rafe, aki pontosan olyan elragadó, mint ahogy az emlékeiben él, szerencsére alig várja, hogy levegye a lábáról. De vajon várja-e még egy jóképű idegen is a kulisszák mögött?

Mélyedj el! Kapcsolj ki! Légy jelen!

Felnőtteknek ajánljuk

